

Sons and Daughters of God

By Elder Rubén V. Alliaud
Of the Seventy

Tanrı'nın Oğulları ve Kızları

Yaşlı Rubén V. Alliaud
Yetmişler Kurulu

October 2024 general conference

We truly believe that we are all literally the children of God, and because of that, we have the potential to become like Him.

Today I would like to address one of the most joyful, glorious, and powerful gospel truths that God has revealed. At the same time, it is ironically one for which we have been criticized. An experience I had some years ago profoundly deepened my appreciation for this gospel truth.

As a representative of the Church, I was once invited to a religious conference where it was announced that from that moment on they would recognize as valid all baptisms performed by almost all other Christian churches, as long as the ordinance was done with water and in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost. Then it was explained that this policy did not apply to baptisms performed by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

After the conference I was able to delve deeper into the reasons for that exception with the leader in charge of the announcement. We had a wonderful and insightful conversation.

In short, he explained to me that that exception had primarily to do with our particular beliefs about the Godhead, which other Christian denominations often refer to as the Trinity. I expressed my appreciation for him taking the time to explain to me his beliefs and the policy of his church. At the end of our conversation, we hugged and then said goodbye.

As I later contemplated our discussion, what this leader said about Latter-day Saints not understanding what he called the “mystery of the Trinity” stayed in my mind. What was he refer-

Biz gerçekten de hepimizin Tanrı'nın çocukları olduğumuza ve bu nedenle O'na benzeme potansiyeline sahip olduğumuza inanıyoruz.

Bugün Tanrı'nın vahiy ettiği en sevinçli, en görkemli ve en güçlü sevindirici haber hakikatlerinden birine değinmek istiyorum. Bu aynı zamanda, ironik bir şekilde eleştirildiğimiz bir konudur. Birkaç yıl önce yaşadığım bir tecrübe, bu sevindirici haber hakikatine duyduğum takdiri derinleştirdi.

Kilise'nin bir temsilcisi olarak, bir keresinde dini bir konferansa davet edildim ve orada o andan itibaren, kutsal törenler suyla ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla yapıldığı sürece, hemen hemen tüm diğer Mesihçi kiliseler tarafından gerçekleştirilen bütün vaftizleri geçerli olarak tanıyacakları duyuruldu. Daha sonra, bu uygulamanın İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi tarafından gerçekleştirilen vaftiz törenleri için geçerli olmadığı açıklandı.

Konferanstan sonra, duyurudan sorumlu liderle bu istisnanın nedenlerini daha derinlemesine görüşme fırsatım oldu. Harika ve aydınlatıcı bir sohbet gerçekleştirdik.

Kısaca, bana bu istisnanın esas olarak, diğer Mesihçi mezheplerin genellikle Üçlü Birlik olarak adlandırdığı Tanrı Birliği'ne ilişkin özel inancımızla ilgili olduğunu açıkladı. Bana zaman ayırıp, inancını ve kilisesinin ilkelerini açıkladığı için kendisine minnettarlığımı ifade ettim. Sohbetimizin sonunda sarıldık ve sonra vedalaştık.

Daha sonra sohbetimizi düşünürken, bu liderin Son Zaman Azizleri'nin “Üçlü Birliğin gizemi” olarak adlandırdığı şeyi anlamadıkları hakkında söyledikleri aklımda kaldı. Neyi

ring to? Well, it had to do with our understanding of the nature of God. We believe that God the Father “is an exalted man” with a glorified “body of flesh and bones as tangible as man’s; [and] the Son also.” Thus, every time we talk about the nature of God, in some way, somehow, we are also talking about our own nature.

And this is true not only because we all were made “in [His] image, after [His] likeness,” but also because, as the Psalmist recorded, God said, “Ye are gods; and all of you are children of the most High.” This is for us a precious doctrine now recovered with the advent of the Restoration. In summary, it is nothing more or less than what our missionaries teach as the first lesson, first paragraph, first line: “God is our Heavenly Father, and we are His children.”

Now, you might say, “But many people believe we are children of God.” Yes, that is true, but their understanding may be a little different from the implication of its deeper meaning that we affirm. For Latter-day Saints, this teaching is not metaphorical. Rather, we truly believe that we are all literally the children of God. He is “the Father of [our] spirits,” and because of that, we have the potential to become like Him, which seems to be inconceivable to some.

It has now been over 200 years since the First Vision opened the doors to the Restoration. At the time, young Joseph Smith sought guidance from heaven to know what church to join. Through the revelation he received that day, and in later revelations given to him, the Prophet Joseph obtained knowledge about the nature of God and our relationship to Him as His children.

Because of that, we learn more clearly that our Heavenly Father has taught this precious doctrine from the very beginning. Allow me to cite at least two accounts from the scriptures to illustrate this.

You might remember God’s instructions to Moses as recorded in the Pearl of Great Price.

We read that “God spake unto Moses, saying: Behold, I am the Lord God Almighty, and Endless is my name.” In other words, Moses, I want you to know who I am. Then He added, “And, behold, thou art my son.” Later he said, “And I have a work for thee, Moses, my son; and thou art in

kastediyordu? Bunun Tanrı’nın doğasına ilişkin anlayışımızla ilgisi vardı. Biz, Tanrı Baba’nın “yüceltilmiş bir insan” olduğuna ve insan bedeni gibi elle dokunulur, etten ve kemiklerden oluşan bir bedeni olduğuna [ve] Oğul’un da bedeni olduğuna inanıyoruz. Dolayısıyla, Tanrı’nın doğası hakkında her konuştuğumuzda, bir şekilde, bir biçimde, kendi doğamız hakkında da konuşmuş oluruz.

Ve bu sadece hepimiz “[O’nun] suretinde, [O’na] benzer” yaratıldığımız için değil, aynı zamanda Mezmurlar yazarının kaydettiği gibi, Tanrı’nın “Siz [tanrılarınız]; Yüceler Yücesi’nin [çocuklarımanız] hepiniz” dediği için de doğrudur. Bu bizim için, İade Ediliş’in gelişle birlikte yeniden kazanılan değerli bir öğretilerdir. Özetle, bu ilke görevlilerimizin ilk ders, ilk paragraf, ilk satır olarak öğrettiklerinden daha fazlası ya da daha azı değildir: “Tanrı bizim Cennetteki Babamız’dır ve biz de O’nun çocuklarıyız.”

Şimdi, “Fakat birçok insan bizim Tanrı’nın çocukları olduğumuza inanıyor” diyebilirsiniz. Evet, bu doğru, ancak onların anlayışı bizim onayladığımız daha derin anlamın içeriğinden biraz farklı olabilir. Son Zaman Azizleri için bu öğreti mecazi değildir. Bunun yerine biz, hepimizin gerçek anlamda Tanrı’nın çocukları olduğumuza inanıyoruz. O, “[bizim] ruhlarımızın Babası’dır” ve bu nedenle, bazılarında akıl almaz gibi görünen bir şekilde, O’nun gibi olma potansiyeline sahibiz.

İlk Görüm’ün, İade Ediliş’in kapılarını açmasının üzerinden 200 yılı aşkın bir süre geçti. O dönemde, genç Joseph Smith hangi kiliseye katılacağını öğrenmek için cennetten rehberlik arıyordu. Peygamber Joseph, o gün aldığı vahiy ve daha sonra kendisine verilen vahiyler aracılığıyla Tanrı’nın doğası ve O’nun çocukları olarak O’nunla olan ilişkimiz hakkında bilgi edindi.

Bu nedenle, Cennetteki Babamız’ın bu kıymetli öğretisini en başından beri öğrettiğini daha net bir şekilde öğreniriz. Bunu açıklamak için kutsal yazılardan en az iki alıntı yapmama izin verin.

Tanrı’nın Musa’ya verdiği ve Çok Değerli İnci’de kayıtlı olan talimatları hatırlarsınız.

Şöyle okuruz: “Tanrı, Musa’ya şöyle diyerek konuştu: İşte, ben Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı’yım ve Sonsuz’dur benim adım.” Başka bir deyişle, Musa, kim olduğumu bilmeni istiyorum. Ve sonra “Ve, işte, sen benim oğlumsun” diye ekleme yaptı. Ardından şöyle dedi: “Ve oğlum

the similitude of mine Only Begotten.” And then finally, He ended with, “And now, behold, this one thing I show unto thee, Moses, my son.”

It appears that God was determined to teach Moses at least one lesson: “You are my child,” which He repeated at least three times. He could not even mention the name of Moses without immediately adding that he was His son.

However, after Moses was left alone, he felt weak because he was no longer in the presence of God. That is when Satan came to tempt him. Can you see a pattern here? The first thing he said was, “Moses, son of man, worship me.”

In this context, Satan’s request to worship him may have been only a distraction. A significant temptation for Moses in that moment of weakness was to become confused and believe that he was only a “son of man,” rather than a child of God.

“And it came to pass that Moses looked upon Satan and said: Who art thou? For behold, I am a son of God, in the similitude of his Only Begotten.” Fortunately, Moses was not confused and did not allow himself to become distracted. He had learned the lesson of who he really was.

The next account is found in Matthew 4. Scholars have entitled this “the three temptations of Jesus,” as if the Lord was tempted only three times, which of course is not the case.

Hundreds of gallons of ink have been used to explain the meaning and content of these temptations. As we know, the chapter begins by explaining that Jesus had gone into the desert, “and when he had fasted forty days and forty nights, he was afterward an hungred.”

Satan’s first temptation apparently had only to do with satisfying the Lord’s physical needs. “Command that these stones be made bread,” he challenged the Savior.

A second enticement may have had to do with tempting God: “Cast thyself down: for it is written, He shall give his angels charge concerning thee.”

Finally, Satan’s third temptation referred to the aspirations and glory of the world. After Jesus had been shown “all the kingdoms of the world, ... [Satan] saith unto him, All these things will I give thee, if thou wilt fall down and worship me.”

In truth, Satan’s ultimate temptation may

Musa, senin için bir işim var; ve sen benim Biricik Doğmuş Çocuğum gibisin.” Ve son olarak şöyle bitirdi: “Ve şimdi, işte, tek bu şeyi sana gösteriyorum, oğlum Musa.”

Görünüşe göre Tanrı, Musa’ya en azından bir ders vermeye kararlıydı: “Sen benim çocuğum-sun” dedi ve bunu en az üç kez tekrarladı. Tanrı, Musa’nın adını andığı zaman hemen onun Kendi oğlu olduğunu da ekliyordu.

Fakat, Musa yalnız kaldıktan sonra kendisini zayıf hissetti, çünkü artık Tanrı’nın huzurunda değildi. İşte o zaman, şeytan onu ayartmak için geldi. Buradaki modeli görebiliyor musunuz? Söylediği ilk şey, “Musa, insanoğlu, bana tap” oldu.

Bu kapsamda, şeytanın kendisine tapınma isteği sadece bir oyalama olabilir. Musa için o zayıflık anında karşılaşılabileceği en önemli ayartma, kafasının karışması ve kendisinin Tanrı’nın bir çocuğu olmaktan ziyade, yalnızca bir “insanoğlu” olduğuna inanmasıydı.

“Ve öyle oldu ki Musa şeytana bakıp şöyle dedi: Sen kimsin? Çünkü işte, ben Tanrı’nın bir oğluyum, O’nun Biricik Doğmuş Çocuğu gibiyim.” Neyse ki Musa’nın kafası karışmamıştı ve dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Gerçekte kim olduğu dersini öğrenmişti.

Bir sonraki hikaye Matta 4. bölümde yer almaktadır. Akademisyenler bunu, sanki Rab sadece üç kez denenmiş gibi, “İsa’nın üç denenmesi” olarak adlandırdılar, ama elbette durum böyle değil.

Bu denenmelerin anlamını ve içeriğini açıklamak için yüzlerce litrelik mürekkep kullanılmıştır. Hepimizin bildiği üzere, bu bölüm İsa’nın çöle gittiğini ve “kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra acıktığını” anlatarak başlar.

Şeytanın ilk denemesi görünüşe göre sadece Rab’bin fiziksel ihtiyaçlarını karşılamakla ilgiliydi. Şeytan, “Söyle şu taşlar ekmek olsun” diye Kurtarıcı’ya meydan okudu.

İkinci bir ayartma Tanrı’yı denemekle ilgili olabilir: “Tanrı’nın Oğlu’ysan, kendini aşağı at ... Çünkü şöyle yazılmıştır: ‘Tanrı, senin için meleklerine buyruk verecek.’”

Son olarak, şeytanın üçüncü denemesi dünyanın isteklerine ve görkemine atıfta bulunuyordu. İsa’ya “bütün görkemiyle dünya ülkelerini göstererek, ... [şeytan] O’na, ‘Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim’ dedi.

Gerçekte, şeytanın nihai ayartmasının bu üç

have had less to do with those three specific provocations and more to do with tempting Jesus Christ to question His divine nature. At least twice, the enticement was preceded by the challenging accusation from Satan: “If thou be the Son of God”—if you really believe it, then do this or that.

Please notice what had happened immediately before Jesus went into the desert to fast and pray: we find the account of Christ’s baptism. And when He had come out of the water, there came “a voice from heaven, saying, This is my beloved Son, in whom I am well pleased.”

Do we see the connection? Can we recognize a pattern here?

It is no wonder that every time we are taught about our divine nature and destiny, the adversary of all righteousness tempts us to call them into question.

How different our decisions would be if we really knew who we really are.

We live in a challenging world, a world of increasing commotion, where honorable people strive to at least emphasize our human dignity, while we belong to a church and embrace a gospel that lift our vision and invite us into the divine.

Jesus’s commandment to be “perfect, even as [our] Father which is in heaven is perfect” is a clear reflection of His high expectations and our eternal possibilities. Now, none of this will happen overnight. In the words of President Jeffrey R. Holland, it will happen “eventually.” But the promise is that if we “come unto Christ,” we will “be perfected in him.” That requires a lot of work—not just any work, but a divine work. His work!

Now, the good news is that it is precisely our Father in Heaven who has said, “For behold, this is my work and my glory—to bring to pass the immortality and eternal life of man.”

President Russell M. Nelson’s invitation to “think celestial” implies a wonderful reminder of our divine nature, origin, and potential destination. We can obtain the celestial only through Jesus Christ’s atoning sacrifice.

Perhaps that is why Satan enticed Jesus with the very same temptation from the beginning to the end of His earthly ministry. Matthew recorded that while Jesus hung on the cross, those “that passed by reviled him, ... saying, ... If thou be the

özel kışkırtmayla daha az ilgisi olabilir ve daha çok İsa Mesih’i ilahi doğasını sorgulamaya ikna etmekle ilgisi olabilir. En az iki kez, ayartmanın ardından şeytanın şu meydan okuyan suçlaması geldi: “Tanrı’nın Oğlu’ysan” eğer gerçekten inanıyorsan, şunu veya bunu yap.

Lütfen İsa’nın oruç tutmak ve dua etmek için çöle gitmeden hemen önce neler olduğuna dikkat edin: Mesih’in vaftiz oluşuyla ilgili kaydı buluyoruz. Ve O sudan çıktıktan sonra, “göklerden gelen bir ses, ‘Sevgili Oğlum budur, O’ndan hoşnudum’ dedi.”

Aradaki bağlantıyı görebiliyor muyuz? Buradaki modeli fark edebiliyor muyuz?

İlahi doğamız ve kaderimiz hakkında her öğrendiğimizde, bütün doğruların düşmanının bunları sorgulamamız için bizi ayartması şaşırtıcı değildir.

Gerçekte kim olduğumuzu bilseydik, kararlarımız ne kadar farklı olurdu.

Zorlu bir dünyada, giderek artan bir karışıklığın olduğu bir dünyada yaşıyoruz; onurlu insanlar en azından insanlık itibarımızı öne çıkarmak için çabalarken, bizler bir kiliseye aitiz ve bakış açımızı geliştiren ve bizi ilahi olana davet eden bir sevindirici haberi benimsiyoruz.

İsa’nın “göksel Babanız [mükemmel] olduğu gibi, siz de [mükemmel] olun” emri, O’nun yüksek beklentilerinin ve bizim ebedi olasılıklarımızın açık bir yansımasıdır. Şimdi, bunların hiçbirisi bir gecede olmayacaktır. Başkan Jeffrey R. Holland’ın söylediği gibi, bu “eninde sonunda” gerçekleşecektir. Fakat vaat şudur, eğer “Mesih’e gelirsek”, “O’nda kusursuzlaşacağız.” Bu çok çalışmayı gerektirir; herhangi bir çalışmayı değil, ilahi bir çalışmayı. O’nun işinde çalışmayı!

Şimdi, iyi haber şu ki, Cennetteki Babamız tam olarak şöyle söyledi, “Çünkü işte, benim işim ve yüceliğim budur: İnsanın ölümsüzlüğünü ve sonsuz hayatını gerçekleştirmektir.”

Başkan Russell M. Nelson’ın “göksel düşünme” daveti, ilahi doğamız, kökenimiz ve potansiyel varış noktamız hakkında harika bir hatırlatma anlamına gelmektedir. Göksel olanı ancak İsa Mesih’in kefareti amacıyla kurban oluşu sayesinde elde edebiliriz.

Belki de bu yüzden, şeytan İsa’yı dünyevi hizmetinin başından sonuna kadar aynı ayartmalarla kandırmaya çalışmıştır. Matta, İsa çarmıhta asılı dururken, “oradan geçenler, ... ‘Tanrı’nın Oğlu’ysan çarmıhtan in!’” diyerek O’na

Son of God, come down from the cross.”Glory be to God that He did not hearken but instead provided the way for us to receive all celestial blessings.

Let us always remember, there was a great price paid for our happiness.

I testify as with the Apostle Paul that “the Spirit itself beareth witness with our spirit, that we are children of God: and if children, then heirs; heirs of God, and joint-heirs with Christ; if so be that we suffer with him, that we may be also glorified together.”In the name of Jesus Christ, amen.

sövdüklerini kaydeder.Tanrı’ya yücelik olsun, O bizi sadece dinlemedi, bunun yerine tüm göksel kutsamaları almamız için bize bir yol sağladı.

Mutluluğumuz için büyük bir bedel ödendiğini her zaman hatırlayalım.

Havari Pavlus’un tanıklık ettiği gibi ben de tanıklık ederim ki, “Ruh’un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı’nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. Eğer Tanrı’nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçısıyız. Mesih’le birlikte yüceltmek üzere Mesih’le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı’nın mirasçısıyız, Mesih’le ortak mirasçılarız.”İsa Mesih’in adıyla, amin.